

קולנוע

פסטיבלים

גבול הגורמאליזציה

כאשר החליט מועדון היסטייתכונן לארגן בחודש יוני השנה מיפגש קולנועי ים-תיכוני, בעיירת הקייס הצרפתית ויטל, ר' להביא לשם סרטים מכל מדינות האיזור, היתה כוונתו ליצור יותר הבנה בין שכינים, שלא תמיד מדברים זה עם זה, ולהשתמש בקולנוע כשפה בינלאומית שי היא מחוץ לתחום לפוליטיקאים. משום כך צריכים היו להיות המיפגשים בין הקולנוענים חשובים לאיפחות מן הסרטים ה'מוצגים'.

הצלחת האירוע היתה חלקית בלבד, אם לסמוך על דברי במאים כמו אבי כהן, או סרג' אנקרי, שהיו בין המוזמנים הישראליים. ראשית, נראה שלא דווקא הסרטים הטובים והמוצלחים ביותר של הארצות השונות נבחרו לצורך זה. באשר לישיחות ולהבנה ההדדית, היא היתה בי החלט קיימת, כל עוד לא הופנו זרקורים של אמצעי התקשורת אל הנוכחים. ברנע שצריך היה להכריז קבל עם ועדה, שיש

במאי סרג' אנקרי לויטל - כן, לקאהיר - לא

אכן הבנה, למשל בין ישראלים לנציגי ארצות-ערב, ביקשו האחרונים סליחה, הס' בירו שאינם יכולים להופיע בפומבי כי בוגדים, ושפרו מרחק מן הישראלים. מויטל, קפיצה קטנה למצרים, המצרים התקשו השנה למצוא פיתרון לפסטיבל הסרטים שלהם. זה שצריך היה להיערך באלכסנדריה, נפל למים עקב סירוב ה'מימשל לאשר תקציבים, ואילו זה שצריך היה להתקיים בקאהיר, לא מצא כנראה, בסופו של דבר, מספיק מועמדים להשתתפות. ואז נפל מישוהו על הרעיון הגאוני: הכה נחזור על סירטי ויטל, במצרים. הנושא אקטואלי באותה מידה, שהרי מדוי בר בקולנוע הים התיכוני, שחלק גדול ממנו הוא ערבי, הסרטים כבר נבחרו מראש, והמתכונת קיימת. וכך תהיה מהדור רת ויטל חוזרת באלכסנדריה, החל מ'15 בספטמבר, ובקאהיר. החל מן ה'22 בספטמבר.

אלא שאליה וקוץ בה. איך מארגנים פסטיבל כזה במצרים, ומזמינים ישראלים? מה יגידו על-כך האורחים מארצות כמו אלג'יר וסוריה למשל? הפיתרון שנמצא, פשוט מאוד, הוחלט שכדאי לש' כוח שישאל שייכת לאגן היסטייתכונן, ושפסטיבל ויטל אורגן על-ידי יידיי ישראל מושבעים (מועדון היסטייתכונן הוא עסק המנווט על-ידי מישפחת רוטשילד, ומנ' הליה מייסדיה הם מישפחת טריגאנו היהודי) ושכונתו המקורית לא היתה לשיך במקלה, כשכל אחד מן המשתתפים מה' לל, משבח ומסכים לאחרים, אלא ליצור קרקע פורייה למיפגש, שיחה וויכוח.

במאים

א אידישע מאגע דראקטע

מה יכול לעשות בחייו בחור יהודי צעיר, שנולד בבלגיה להורים מהגרים מרוסיה? כמוכן, לעסוק בקולנוע. מה כל-כך מובן כמאליו? "כי לא רציתי ללכת לשמעטס!" מסביר בוריס שולצינגר, מפיק-במאי כי שנות השלושים לחייו, הכסיים בעיצומם

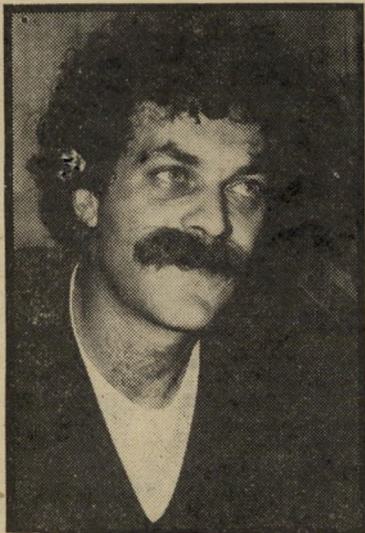

זואני פד'צ'ר בתפקיד מאמע דראקודה עם התאומים מארקי-הנרי ואלכסנדר ויינברג דם של בתולות לאמא יפהפיה

של ימים אלה את סירטו השלישי מאמא דראקולה באולפני הקולנוע בבריסל. שולצינגר, שאחותו האחת חיה בישראל, ואחותו השנייה חיה בזעיר, גר, עובד ר' מרגיש טוב מאוד בבלגיה, שכן במולדת זו הספיק לעשות שלושה סרטים בתפקידי מפתח: טרזון, שהיה שותף ליצירתו החל בכתיבה יחד עם הבמאי הבלגי פ'ישה, ש' הוא קאריקאטוריסט ימנפיש, ששמו הולך לפניו (על סרט זה היו מועמדים לפרס האוסקר בקטגורית הסרט הזר); סירטו השני של שולצינגר היה הרוצחים הבוודיים, והשלישי, שאותו הוא עורך עתה,

מרייה שניידר בתפקיד ננסי, השוטרת המקסימה בתחפושת כלה קרבן או יורשת?

במאי בורים שולצינגר במקום לעסוק בשמאטעס

ולמעשה זה סירטו השני עם שחקנים, טרזון היה סרט אנימציה, מאמא דראקולה. קל יותר לומר "בחרתי בקולנוע במקום ללכת לשמאטעס" מאשר להפוך זאת - לעובדה: שולצינגר הודה בפני העולם הזה בעיצומו של פסטיבל-קאן, אליו בא כדי למצוא מפיצים מתאימים לסירטו שנמצא עדיין בין מספריים לדבק, כי "טרזון גזל חמש שנים מחיי, רוצחים בוודיים - שנתיים וחצי. מאמא דראקולה תיקח לה שלושה".

הקושי האמיתי, לדעתו, ביצירה קולנועית הוא הרעיון, ולא המימון כפי שחושבים מתחילים רבים. "אם יש לך רעיון טוב תוכל למצוא עבורו את הכסף". אשר למאמא דראקולה, הרי הרעיון הראשוני לעשות משהו חוזי, בדמותו המשומשת